

www.jollibre.com

© Del text: 2001, Alegria Julià

© De les il·lustracions: 2001, Ramon Rosanas

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-18-3

Dipòsit legal: M-39.184-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: març de 2018

Més de 7 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Contes numèrics una mica històrics

Alegria Julià

Il·lustracions de Ramon Rosanas

jollibre

Introducció

Des que vaig començar a aprendre els nombres, la meva obsessió ha estat el càlcul. Em passo el dia ordenant numèricament tot el que se'm presenta. Veig xifres pertot arreu. Tot ho relaciono amb els nombres. En definitiva, m'agrada molt COMPTAR.

5

Ho compto tot, els graons de qualsevol escala que em toca pujar o baixar, les rajoles de terra, les passes que he de fer fins a arribar a un lloc determinat, els fanals del carrer, les persones que pugen i baixen del metro o de l'autobús, la gent que hi ha en un cinema, les butaques que queden buides... També compto el temps, m'agrada saber els segons que passen des que es produeix el llamp fins que se sent

el tro, les hores que dedico a cada activitat, els dies que falten perquè arribin les vacances...

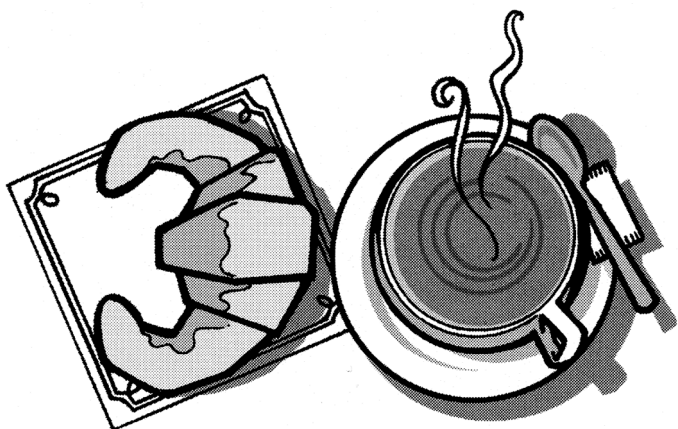
6 Però el cas és que també m'agrada CONTAR contes. Així que, quan conto històries amb paraules, també les compto amb nombres. I és que no puc evitar-ho. El meu cap està tan estructurat que em surt així: les lletres al servei de les xifres. O potser és a l'inrevés? No ho sé pas. Quin embolic!

La veritat és que el món és ple de nombres, no en podem pas prescindir. Unes vegades ens obsessionen, d'altres ens atabalen, sovint ens preocupen, però també ens distreuen. Els necessitem per tal d'informar-nos, d'organitzar-nos, d'ordenar qualsevol cosa...

Els utilitzem de manera conscient o inconscient. És possible que, abans de començar a llegir aquest llibre, hàgiu mirat el nombre de pàgines que té. I també és probable que calculeu l'estona que estareu per llegir-lo. Tant de bo! Això voldrà dir que teniu intenció d'acabar-lo.

Bé doncs, després d'aquest aclariment, només em falta esperar que trobeu comprensible el títol del llibre i que us sembli justificat el contingut d'aquestes narracions.

Potser demano massa.

Estranyes coincidències

–Avui és el teu aniversari, oi?

9

–Sí... –diu el Xavier sense gens d'entusiasme.

El Xavier i el Quim, dos companys d'oficina, han baixat una estona al bar que hi ha just al davant de l'edifici on treballen; estan asseguts a la barra prenent un tallat cadascú.

–I quants anys fas, si es pot saber?

–TRENTA –respon amb una veu apagada i la mirada perduda al fons de la tassa. Té un aspecte pansit, com si li acabessin de dictar la sentència de mort.

–Caram! Quina cara de pomes agres. No pateixis que no ho diré a ningú de la feina. Ja veig que no ens vols convidar. Ho vols celebrar en privat, eh?

–No, si no és això... és que no em fa cap mena d'il·lusió aquest aniversari.

–Bestieses! No veus que és una coincidència feliç, t'hi has parat a pensar? Mira, dia TRENTA i fas TRENTA anys. Només passa una vegada a la vida –li comenta el Quim.

10 –Coincidència potser sí que ho és, però de feliç, gens ni mica. No m'agrada fer TRENTA anys. Comença una dècada en què tothom et demana responsabilitats, deures, obligacions... A més a més, és una edat molt poca-solta. Per als joves són massa gran i per als grans, són massa jove. Em sento perdut, no encaixo enlloc. Ha passat un terç de la meua vida i encara no m'he llaurat cap futur, no tinc cap mena d'estabilitat, no m'he fet un nom...

–Ui, ui, ui! Para el carro, que no n'hi ha per a tant. No t'ho has de mirar d'aquesta manera. No és moment de deprimir-te. Res de lamentacions ni d'autocompassions. T'ho has de mirar pel cantó optimista. Avui és el gran dia. Has d'aprofitar aquesta casualitat –li diu el Quim

mentre li tusta l'esquena amb uns copets amicals, amb la intenció d'animar-lo-, segur que no és l'única coincidència.

El Quim, que és molt supersticiós i creu en les qüestions d'atzar amb una fe cega, comença a maquinari una sèrie de raonaments que donin suport a la seva teoria sobre les coincidències numèriques.

11

–A veure, quantes monedes duus a sobre?

El Xavier es posa la mà a la butxaca del pantaló, palpa la xavalla; ben poca cosa hi ha. Ho arreplega tot i ho deixa caure damunt la barra del bar. El Quim compta les monedes amb rapidesa.

–TRENTA cèntims! –exclama tot satisfet–. Anem bé. I quants diners en bitllets portes a la cartera?

El Xavier busca a la butxaca de l'infern de l'americana, agafa la cartera, l'obre i en treu quatre bitllets.

–A veure... –li fa el seu company.

–No, deixa-me'ls comptar a mi.

El Xavier ha perdut el posat d'indiferència i comença a interessar-se per aquest joc absurd. Vol assegurar-se ell mateix dels diners que duu a sobre. El seu amic seria capaç de fer alguna martingala per tal de fer coincidir la quantitat. El resultat, però, el deixa ben astorat.

–Cent TRENTA euros!?

12

–Ho veus? Fantàstic!

El Quim està engrescadíssim.

–Continuem, que anem molt bé.

–I ara què vols comptar? No porto més diners a sobre. A no ser que vulguis comptar els botons...

–Tranquil, deixa'm fer. Ara passem a un altre sector ben diferent.

El Quim agafa un tovalló de paper, es treu un bolígraf de la butxaca i li ho dóna tot dient:

–Escriu les teves inicials.

–Xavier Xots i Xurriguera –diu en veu alta mentre escriu tres ics.

–Perfecte, tot quadra. –El Quim està eufòric amb la seva troballa–: XXX en números romans és TRENTA.

El Xavier, que en aquestes coses sempre ha estat molt escèptic, es comença a inquietar.

–Això és una manipulació –diu per justificar la seva incredulitat.

–Jo no estic manipulant res, tot el que dic és real i evident. Ara digue'm la teva adreça.

–Ja la saps... –respon mecànicament, i amb un to rutinari la recita en veu alta–, Concili de Trento, número TRENTA.

13

Just després de dir-la s'esgarrafa.

–Trento, TRENTA, número TRENTA... Tot coincideix. Això és extraordinari! –diu el Quim entusiasmat–. No veus com el destí et somriu?

–Ah, sí? –fa el Xavier ben desorientat. Ja no sap què pensar.

–Sí home, sí. Estàs a punt de guanyar TRENTA milions. N'estic segur. He viscut altres casos semblants al teu i la cosa ha funcionat.

–No em facis riure.

–De veritat –insisteix el Quim–, creu-me, que jo hi entenc molt, en això de les premonicions. A més, mai se m'acudiria de fer broma ni d'en-

ganyar-te en una qüestió tan delicada com aquesta.

–I com es produirà aquest miracle, de fer-me milionari? Em plouran els bitllets del cel? Rebré l’herència de l’oncle ric que se’n va anar a Amèrica? T’adverteixo que no en tinc cap, d’oncle ric a Amèrica.

14

–No, no... Home de poca fe! Vas molt desencaminat. Escolta’m. Els diners et vindran, però tu els has d’anar a buscar. No t’has de limitar a esperar, has d’actuar.

–Actuar?

–Sí home, sí, és evident, claríssim! Has de comprar el número TRENTA de la loteria.

–I ja està?

–És clar, és el teu número de la sort.

–Si estàs tan segur que tocarà aquest número, per què no te’l compres tu?

–No has entès res. A mi no em tocaria aquest número. La sort és només per a tu, avui.

El Xavier, tot i que no n’està gaire convençut, reconeix que els arguments són molt con-

vincents. No costa gens de provar-ho, al cap i a la fi altres vegades també ha comprat loteria, sense més ni més.

–Au va, què esperes? –insisteix el Quim.

–Home, no pretendràs que hi vagi ara. He deixat la taula empantanegada de papers i...

–No pateixis per la feina, ja me n'ocupo jo. Va, marxa, que aquesta oportunitat no se't presentarà mai més a la vida.

15

–Bé, si veritablement em toquen els milions que dius, ja em recordaré de tu i sabré compensar-te.

Així que el Xavier es decideix a anar a buscar la seva sort. Baixa al pàrquing i camina fins al lloc on té aparcats el cotxe. És la plaça número TRENTA. Caram! Una altra coincidència, pensa. Puja dalt del vehicle, enfila la rampa i surt al carrer. Fa xafogor, el termòmetre marca TRENTA graus. Aquestes dues xifres el comencen a marejar. Condueix a poc a poc, a TRENTA per hora, perquè vol localitzar una administració de loteria. I la troba, al carrer TRENTA

Donzelles, número TRENTA, naturalment, no podia ser en un altre lloc.

Entra rabent i sense dir ni bon dia pregunta:

–Que té el número TRENTA per al proper sorteig?

16 Un home amb cara inexpressiva i ulls de peix bullit, se'l mira amb indiferència a través de la vidriera que s'alça damunt del taulell.

–Que m'ha sentit? Li demano el número...

–Sí, sí, ja sé què m'ha demanat –respon l'home sense alterar-se. Fa molts anys que porta l'administració de loteria i està avesat a tota mena de clientela. N'hi ha de tranquils, d'esbojarrats, de maniàtics, de supersticiosos, d'impacients com aquest...

Com que no el pot complaure, es prepara per donar tota mena d'explicacions:

–Miri quina casualitat, resulta que l'he tingut, fins ara, fa un moment, res, acabo de vendre l'últim dècim just abans que entrés vostè. I això que em pensava que el TRENTA, un número tan baix, em costaria de vendre perquè la gent...

–A qui l’ha venut, l’últim? –interromp el Xavier nerviós.

El venedor s’inclina una mica endavant i allarga el coll per poder guaitar cap al carrer.

–Em sembla que és aquella senyora que acaba de travessar. Sí, sí, miri, allà, a l’altra vorera. És la que porta un vestit amb floretes blaves, la veu? Ara és davant la parada de l’autobús TRENTA.

17

El Xavier surt disparat de la botiga, travessa la calçada sense mirar, jugant-se el físic i provocant les frenades d’un parell de cotxes, els conductors dels quals li diuen de tot excepte maco. Ell continua impassible la seva carrera frenètica, es planta davant de la senyora en qüestió i l’aborda amb un seguit de paraules gairebé incoherents.

La pobra dona no entén res. S’ho fa explicar TRENTA vegades.

A la fi, s’adona de la importància d’aquell dècim de loteria i decideix no desprendre-se’n, malgrat que el Xavier li ofereix els cent TRENTA euros que duu a sobre.

—No, no, de cap manera. Ho sento per vostè, però no tinc cap intenció de vendre-me'l per cap preu.

«Si veritablement és un dècim que tocarà, doncs que la sort sigui per a mi», pensa la dona, «per això he estat jo qui l'ha comprat. I ara que aquest home no em vingui amb romanços.»

Agafa la bossa ben fort amb les dues mans i s'assegura que estigui ben tancada, com si tingués por que el dècim se li pogués escapar volant.

19

En apropar-se l'autobús TRENTA, la dona veu el cel obert. Es podrà treure de sobre aquell pesat que no deixa d'importunar-la. Hi puja ràpidament.

Però el Xavier també puja a l'autobús. Està excitadíssim, com enfebrat. Ha decidit apoderar-se del bitllet de loteria, sigui com sigui. Ja no és amo dels seus actes. Ningú no el reconeixeria. Ell, una persona tan tranquil·la i sensata, què li ha passat? Mentre camina esbojarrat pel passadís de l'autobús veu la seva cara reflectida

al vidre de la finestra i gairebé ni es reconeix; el rostre desencaixat que veu l'espanta. Amb tot això, el número TRENTA el va perseguint de manera obsessiva. Fins i tot els anuncis publicitaris de l'interior del vehicle el martellegen: «Aprengui anglès en TRENTA dies», «Compri la Gran Enciclopèdia de TRENTA volums».

20

Ara s'està obrint pas entre la gent a cops de colze per tal d'arribar fins a aquella dona, però s'adona que se li escapa, que està a punt de baixar de l'autobús. En un atac de desesperació l'agafa pel braç, amb tan mala fortuna que, en obrir-se les portes, la fa caure espectacularment al mig del carrer. Amb l'impacte, la bossa de la dona va a parar uns metres lluny. De seguida s'acumulen tot de persones per mirar, tafanejar i, menys, per ajudar.

El Xavier, aprofitant el moment de confusió i sense saber ben bé què fa, s'obre pas entre la gent i, quan se n'adona, està corrent amb la bossa de la bona dona a la mà. És incapaç de mesurar les conseqüències dels seus actes.

Encara no han passat TRENTA segons que un policia l'inxampa.

Com ha pogut arribar a aquest extrem?

No li val cap mena d'excusa. Als ulls de tot-hom ha quedat com un vulgar lladregot. Li cauen TRENTA dies a la garjola. Aquest premi sí que no se l'esperava pas. I no en pot pas donar cap gratificació al seu amic Quim, i això que de ganes no n'hi falten.

21

No sabrà mai, ni ho vol saber, si el TRENTA va ser el número premiat en el sorteig.

I mai més farà cas de les estranyes coincidències, ni de les premonicions, ni de l'atzar, ni de res que s'hi assembli.

Hi creieu vosaltres, en les coincidències? Sou supersticiosos?

Jo no hi creia, en tot això, però després de comptar els TRENTES que hi ha en aquest conte, ja no sé què pensar...

